

SZOLNOKI LAPOK.

TÁRSADALMI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 8 kor.   Negyedévre . . . 2 kor.
Félévre . . . . . 4 kor.   Egyes szám ára. 16 fill.

Felelős szerkesztő:

HÁY GEZA.

== MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP. ==

Szerkesztőség telefonszáma . . . . . 52.

Kiadóhivatal telefonszáma . . . . . 56.

Nyílt-tér sora 1 korona

Husvéti elmélkedés.

(V.) A szerves természetnek ébredése a pihenés időszakából, az átmenet a munkára, a teremtésre, minden tavaszi napéjegyennek örökké visszatérő, de azért mindég csodás jelensége. Nap-királyfi varázscsókja a föld csipkerózsa homlokára, mely elüzi a dermedést, megindítja, élénkíti, gyorsítja a nedvkeringést, fokozza minden életerő enerzsiáját. Okát megmagyarázza a tudomány, jelenségeit beszortirozza a szisztéma millió fiókocskáiba és azért mégis varázslat, mely áttöri az értelem keretét és felkavarja a fantáziát.

Az egyiptomi Oziris kultusztól a megváltás magasztos szuppozíciójáig mindég és mindenütt a tavaszi nagy ébredésnek emel oltárt az ember. Imádkozik, mielőtt munkához fog. Meghajol a kozmoszt kormányzó örök hatalom előtt és az egyéni törekvés beáll helyére: az általános, egyetemes hivatás akciójába. Eredetileg ösztön, melyet a meditáció csak később öltöztet a czéltudatosság köntösébe. Azon beismerés szépitése, hogy intézkedve van rólunk nélkülünk. Több-kevesebb mozgási képességgel a szűkebbre, bővebbre szabott térben társulásra szánt atoamok vagyunk, melyek mint a hó pelyhe sorolódhatunk ezerféle figurákba, de az alakulás mindég egy góczból indul ki. Ez az élet és ennyi az élet.

Buddha szerint: szenvedés, melyből csak a »boldog megsemmisülés«: a nirvana szabadít ki.

Krisztus szerint: előkészület egy tulvilági életre, az üdvösségre, tehát okszerű átmeneti folyamat.

A pozitívizmus szerint: az anyag önczélú nyilvánulása.

De minden felfogás egyezik abban, hogy munka, az önfentartáson felüli munka, melynek örök ambíciója a megtakarítás, mely megtakarítás mint a művelődésnek, kulturának kincse képezi az emberiség kimeríthetetlen, folyton gyarapodó közvagyonát. A meddő élet csak tengődés, melyben nincs pozitívitás és így nem is hoz létre semmiféle eredményt, mindössze anyagot cserél. A meddő élet tehát aberráció, elhibázottság. Hogy a közös, általános haladást hány tevőleges és nemleges tényező hozza létre, annak csak megközelítő megállapítására sem született még meg elemző ész, de néhány abszolút igazságot mindazonáltal sikerült le-
szűrünk.

Az emberi egyed, legyen bár a legnagyobb zseni, magába elszigetelten csak muló sikereket érhet el. Hogy maradandót emeljen, támpont kell az emeltyűjének és ez a támpont az emberiség, mely ha nem is egyéb tovább származtató közegnél, már így is biztosítja a

hatást. A legfőbb erő tehát a társulás, melyet az érdekek közössége hoz ugyan létre, de ez azt maga fenntartani képtelen, mert az érdekek közösségének sarkát tapossa az érdekek ellentéte, mely folytonos harc-készségében szüntelen felveti az érdekek összeütközését és elfajulva kész ugyanannyit rombolni, mint a mennyit a közösség teremt.

Nincs haladás az altruizmus, azaz szükség esetén önfeláldozásig fokozott önmegtagadás nélkül. Az önmegtagadásnak, önfeláldozásnak eredője pedig a szeretet, az emberiség e leghatalmasabb és legnemesebb érzelme, mely a gyermek bölcsőjénél születik meg, a család-, a nemzetség-, a törzs-, a faj-, a nemzet-, a hazaszereteten át növekedve, a vallás-, eszmé-, művészet-, tudományoszeretetté fokozódik és válságos pillanatokban vértanukat teremt.

Mert nincsenek az emberiség fejlődésében nagy lépések, vértanuk, tehát az ének tökéletes megtagadása nélkül.

Azt mondja Buddha: szeretni kell, hogy elviselhetővé tegyük egymásnak az élet szenvedéseit.

Azt mondja Krisztus: szeretni kell, mert Isten a legfőbb szeretet, és így csak szeretet által válhatunk részeseivé országának.

A pozitívizmus meggyőződése szerint: a szeretet a hatalmasabb erő, mely egyesíti, biztosítja és fejleszti a mult, jelen és jövő munkáját, az emberiség működésének legnagyobb intenzivitása.

A tavasz verőfényes napsugara, csirát hajtó, rügyet duzzasztó, virágot nyitó melege a természet szeretete. Életet ébresztő, balzsamos lehellete, lágy ölelése, mámorító csókja a mindég megújuló teremtés örök miszteriuma, mely mint »ver sacrum« mindég kiegyeztetette az emberi számító észet a kedélylyel, a szívvvel és megeresztette a fantázia gyeplőjét. Harmoniát hozott az emberi lélekbe. A legmagasztosabb összhang pedig: a szeretet.

A tervezés, az alkotás vágya hullámszik ilyenkor mindenfelé. Boldogulni és boldogítani! . . .

A legszentebb husvéti legenda is megváltás, üdvözítés: az isteni szeretet.

*

Az élet utjának reggeli indulója, déli vándorlója és alkonyati fáradt pihenője a napéjegyen levőjén mind ellágyulva melázik el és eldobja magától a visszavonást. Mind elgondolja, hogy e nagy hangyaboly, mely megszámlálhatatlan évtizedeken át él és fejlődik, nem az egymás agyongázolása folytán vált nagygyá, nem az ellentétek kérérlhetlen összeütközései gyarapították,

hanem az engedékenység, a kölcsönös támogatás, a rokonszenv keresése, a szeretet.

Nagy okunk van ezt meggondolni úgy itt a székvárosban, mint az egész hozzáforsztott megyében, hol a szeparatiztikus törekvések a periferiáról a sugarakon át behatoltak a központba.

Szükség vagyon, nagy szükség a husvét megváltó ünnepére.

Tisza Kálmán.

Az ország egyik legnagyobb fiát vesztette el a héten; ebből az általános gyászból mi is kivesszük a mi súlyos részünket; de ez csak kisebb része annak a szívfacsaró bánatnak, melyet városunk legnagyobb jóttevőjének, diszpolgárunknak elhunytá felett érzünk. Az ország javára Széchényi, Kossuth, Deák, ez óriások triászának koncepcziója alapján a modern magyar államot építette fel a 48-ban és 67-ben lerakott ciklopsz alapokra: Szolnokot másodszer teremtette meg, midőn 1876-ban Jász-Nagykun-Szolnok megyét szervezte és annak székhelyévé ezt az addig elhagyatott vidéki várost tette.

A legbensőbb hálával volt alkalmunk egy negyedszázadon át tapasztalni, mily terebélyes, nagy reményekkel biztató hatalmas fává nőtt az általa elültetett makk. Egy kicsi elhagyatott sárfészekből, nagy fejlődésre hivatott emporiumot kreált és hogy azt mily határozott, szilárd jóakarattal tette legnagyobb miniszterelnökünk, Hevesmegye, a régi jász-kun kerületek erős, szívés önfentartási harcával szemben, megőrizték a ház naplói. Ha valakinek, nekünk szolnokiaknak illik méltányolni Tisza Kálmán érdemeit és hogy azt kellően megtehessek, időszerűnek tartjuk a régi emlékezetébe hívni, az új nemzedék memoriájának letétképpen átadni ezt a reánk nézve történelmi mozzanatot: a magyar parlament közigazgatási bizottságának 1876. május 22-én tartott gyűlését, mely ujjászületésünk napja volt.

Egyik fővárosi napilapban a gyűlés minket érdeklő részéről a következő tudósítás jelent meg:

„ . . . . ezeket megelőzőleg azonban a bizottság a Jász-kun megye székhelyét kívánja megállapítani. Felolvastatnak az ide vonatkozó kérvények.

Tisza K. legelőször is kijelenti, hogy Szolnok részéről tétetett a kormánynak azon ajánlat, hogy ad a város egy 1000 □-öles telket, 30 ezer forintot, egy évi közmunkáját az új megyeházára s szerinte Jászberény nem tekintethetvén az új megye központjává, mellette más nem szól, mint az, hogy eddig is székhely volt és épületei vannak. Ragaszkodik tervéhez.

Balogh I. (későbbi főispánunk) melegen szól Jászberény mellett, mert lehetetlen Szolnokba tenni ugyanis rögtön, tehát Jászberényben kell ideiglenesen hagyni, — mert a közlekedési tekintetek is csak úgy szólnak Jászberény mint Szolnok mellett, mert Jászberényen csak úgy át kell menni azoknak, kik Szolnokba akarnak menni; — s ő, mint kis-kun is — noha a Kis-Kunságnak jó része van a berényi épületekben, — mégis szívesen hozzájárul ahhoz, hogy Jászberény székhelyévé tétele esetén ezen épületek az új megye javára felhasználtassanak.

Gorove Szolnok mellett szólal fel. Ez az igazi központ s ma nem állanak már a Szolnok ellen felhozatni

szokott vádak. Ennek, Pest és Arad után, közlekedés, forgalom tekintetében legnagyobb jövője van. Most már negyedik irányban is terveztetik ott a vasut. Adatokat sorol fel Szolnok roppant árúforgalma mellett. Utal ezeken kívül még a nagy arányú jövő fejlődésre; felhossa azt, hogy az igaz leginkább földműveléssel foglalkozó osztály vezette eddig a város ügyeit, de már most azt is inkább a kereskedő, iparos és értelmi osztály veszi át, így a kövezés ügye is nagyon halad s ezért kívánatos, hogy a székhely ott legyen. De a fősúlyt helyzeti fekvésére fekteti. Hiszen a jászberényi és karczagi ember csakugy bemehet a közgyűlésre Szolnokba s még az nap hazamehet. Ő mint külső szolnoki adózó is belenyugszik abba, hogy a neve Jász-Kun megye legyen s nem szól az ellen, hogy ők névtelenül elvesznek ez új megyében.

Gulner szintén czáfolja a Szolnok ellen felhozott adatokat. Bizonyítja, mennyire élet- és fejlődés-képes, vasutja, gyárai, dohánytermése, tanintézetei, posta és pénzforgalma, rakpartja stb. Az épületen kívül más nem szól Jászberény mellett ámde nem a megyeházak kedvéért csinálják a megyéket. Hogy Jászberényben nyomda van s Szolnokon nincs, felhossa, hogy itt van a kezei közt egy nyomtatvány szolnoki nyomdából. Érti ugyan a Jászberényhez, mint ősi helyhez ragaszkodását a jász-kunoknak, de nem sértetik érdekük, ha oly előhaladt székhelyhez csatoltatnak.

Miklós Gyula teljesen hozzájárul Szolnok elfogadásához, őt a felhozottak minden tekintetben meggyőzték.

Baranyi Ágost: Ha csupán mint két város állna szemben, talán szolhatnánk még Jászberény mellett is, de úgy mint központ csak Szolnok jöhet szóba. Mert a Jász-kunságnak is kétszer annyi utat kellene Jászberénybe tenni, mint Szolnokba. Hogy Szolnok sáros hely, a jász-sági városok is azok s Szolnok idővel segíthet ezen s már most is segít. Ha már a nagy kunok meghozták a jászoknak azon áldozatot, hogy velük akarnak maradni, a jászok is hozzák meg azt, hogy központul fogadják el Szolnokot.

Balogh Imre pontonként czáfolja meg a Jászberény ellen felhozottakat. Szolnok akar emelkedni a többi vidék rovására, s ott is megtörtént az, hogy rossz kövezete miatt a vasutról nem lehetett bemenni. De a fő az, hogy a Nagy-kunság is mind oda akar tartozni, a vasut csakugy szól Jászberény mellett és a főkérdés, hogy két évig mi fog történni az épületekkel.

Gorove azt feleli, hogy a szolnoki kövezet ellen felhozottak nem bírnak komoly alappal.

Szapáry Gyula gr. szintén röviden említi, hogy igaz ugyan, hogy Jászberény csak annyira van Szolnokhoz, mint Szolnok Jászberényhez, ámde a hevesmegyei községek nem.

Tisza Kálmán ismétli Szolnok ajánlatát, s elismeri, hogy nem lenne méltányos egyes vidékek lakót is az új építkezésre oly arányban szorítani s erre lehet módot találni.

Erre a szavazás megtörténvén — két szó ellenében — a bizottság Szolnokot fogadja el.

Természetes, hogy azután a ház plénuma is azt a határozatot alkotta meg törvénynek. Mindenki tudja, hogy abban az időben mily erős volt a fegyelem a kormány-pártban. Mindenki azt akarta, a mit Tisza Kálmán akart és nem volt olyan még annyira kicsi dolog, amit bárki is akarni mert volna, ha Tisza Kálmán nem akarta. Olyan volt a szabadelvű párt akkori jelszava, mint a keresztes háboruk csatakiáltása.

Bizonyosak lehetünk benne, hogy Tisza Kálmán akarta székhelyé emelni Szolnokot és csak egyedül azért

lett azzá, azt kötelességünk elismerni a geszti sirbolt imént bezárult kapuja előtt.

A megye, mely szinte neki köszönheti lételet, koszorút tett a ravatalra, a főispán vezetése alatt küldöttségileg képviseltette magát a temetésen, részvétét fejezte ki a családnál. Hogy általános gyászunk méltó manifesztálásáról Szolnok város mint erkölcsi testület egyáltalán intézkedett-e, ha igen, miképen? Erről fájdalom, nem tudunk semmit, de azt tudjuk, hogy Szolnok minden polgára hálával gondolt e napokban a nagy jóltevőnkre és imaszerűleg fohászzkodott fel:

„Áldott legyen az emléke!”

Strucz a homokban

vagy

a rátótiak bikája és a tordai napóra,

vagy

a palóczok a létrával.

És végtelenségig terjedő „vagy” sorozat beláthatatlan távlatára kinálkozik a vérszegény falusi agyvelők nagy tetteinek analógiáiban, hogy azt a tervezést jellemezzük, mely most a szolnoki főteret szándékozik agyonreformálni. Mind arról a szűklátókörű nyárspolgári szomorú stikliről, mely Magyarország városainak nagy részét „anno dazumal” tönkterendezte, ez alkalommal nem is lehet szólni, mert ezek a maguk ügyefogyottságukban még túlon-túl komoly dolgok voltak a szolnoki szörny projektumhoz képest. Ehhez csak az anekdoták méltók: a rátótiak bikalegeltetése a toronytetőjén, a tordai napóra, melyet az idő viszontagságaitól megóvando, jó, szolid zindelytetővel borítottak, ama bizonyos hagyományos palóczok, kik miután a talált kegyegő fityfenét kiirtandó földhöz verték, keresztben akarták keresztülvinni a létrát az erdőn . . . stb. stb.

Mert hát ország-világ ítélkezzék, lehet-e ezt komolyan venni?

Szolnok mikor még egyszerű, alföldi paraszt város volt, egy hosszúkás, egyik oldalán girbegurba vonalú főtérrel bírt, de melynek okszerű rendezése, a jövőben azzal biztatott, hogy valamikor egy szabályos vonalú hosszú téglánnyá lesz átalakítható, nem valami különös fáradsággal vagy költséggel, mindössze néhány omladozó régi házat kell majd egymásután bekövetkező újjáépítésükkor visszaszorítani a „Magyar Király” vonalára.

Az 1876-iki országos megyerendezéskor — melynek ránk nézve döntő fázisát éppen e számunk ezt megelőző cikkében részletesen ismertettünk — sikerült nagy számú jóakaróink és e paraszt város, a helyzet szintájára, dícséretesen felemelkedő, kormányzatának példás áldozatkészségével (mert ne felejtjük ez az áldozatkészség billentette javunkra a mérleg serpenyőjét) az újonnan alakított Jász-Nagykun-Szolnok megye székhelyévé magunkat felküzdeni és jövő rohamos fejlődésünk alapját megvetnünk. Ez a siker kétségtelenül hosszú időre nagy mértékben megnövelte községi terheinket, mert oly fokozott igények kielégítése elé állított, melyek egyelőre nem állottak arányban anyagi képességeinkkel, de egyúttal a város főtezáin és terein lévő ingatlanoknak értékét hihetetlen módon emelte; az értékgyarapodás tehát bőségesen kárpótolt áldozatainkért. Egy egészséges adózási kulcs, mely ez értéknöveléshez arányosította volna a közteher viselését, egy csapással segített volna minden kalamitáson, de ha ennek behozatalát kellő pillanatban elmulasztottuk is, a helyzet még sem vált annyira válságossá, hogy örökre megbocsáthatatlan kicsinyes szűkmarkúsággal, valóságos szatóc gondolkozással tönkre tegyük a város főterét, mint azt egy beteg áramlat most tenni szándékozik, folytatásaképen a legutolsó évtized néhány végzetes hibájának.

Bűnös könnyelműség állapította meg 1891-ben a törvényszéki palota homlokzatának építési vonalát, ugyanaz a könnyelműség engedte elöretolakodni a mezőgazdasági bank épületét, melyek megrontották a megyeháza előterét és minden időkre meggátolták a főteret terjeszkedését, de amit most akarnak csinálni a végzetes rövidlátóságnak, kicsinyes körülátolt gondolkodásnak valóban matyó nivóra süllyedő példája.

Császi Ferenczné ama négy telek egyikének tulajdonosa,

mely a Kumsay-báz és a törvényszéki palota vonala megé esik, elakarja adni házat, a vevő pedig felépíteni szándékozik, de most 1891-ben úgy határozott a város, hogy e négy teleket is kihozza a törvényszéki palota vonalára, — ez újonnan építkezésnek ismét el akar gseftelni, egy darab közteret, mint azt a mezőgazdasági takarékpénztár építésénél már meg is tette.

Hogy az építkezni szándékozók kérték a rájuk eső közterületet ezen 1891-iki truczhatározat értelmében, a város, a szolgálatkész greiszler sietett azt odaadni és a pillanatnyi „jó üzlet” feletti örömeiben elégedetten dörzsölte a kezét. A jövőért aggódó polgárok — meglévén győződve, hogy nincs az a makacs strucz, melynek alkalmas emeltyűvel ki ne lehetne emelni a fejét a homokból és nincs az a bárgyú kupaktanács határozat, melyet tíz év múlva bármennyire „felsőbb hatóságilag jóváhagyatott is”, meg ne lehetne változtatni és jobbra fordítani, — megfelebbezték ezt a darab posztó kivágást a köpönyeg közepéből, de csodák csodája a megye időleges csömörben szenvedett és elutasította a felebbezést, bármennyire érveltek is a közgyűlésen ez ellen a barbarizmus ellen. És mert a kérdés megvitatása elég szenvedélyes volt és „a törvényhatósági bizottsági tagokat jellemző magas intelligencia” kissé megfélekedett magáról, a helybeli hivatalos ujság erre a nagy fontosságú ügyre egy óvatos körültekintéssel kicsipkézett megrovás szemfedelét teríti. Szerinte meg van mentve a következetesség, a törvény előtti egyenlőség, az ország valamennyi törvénye (nyilván most Pichlernek ő segít vigyázni Magyarországra) és ezzel be van fejezve a dolog; nincs tovább! Azt, hogy egy rohamosan fejlődő város főterét tönkre silányítja a piszkos krajczároskodás, bánja a fészkes . . . fülemüle!

Mindenek előtt szármalmas czélatosság vessző paripája az az okoskodás, hogy városi határozatok szentek és sérthetetlenek, hogy ne lehessen azokat megváltoztatni, különösen ha már tíz éves nemes rozsa van rajtuk. Nagyon meg lehet másítani ezen ellenvetéshez egyedül méltó jogelv alapján: hogy a bőrnadrág igen erős valami, de tíz évi használat még azt is elkoptatja. Komolyabb érvelésre az ilyen ellenvetés igazán nem érdemes.

Több látszólagos ráció van azon védelemben, melylyel az állandó választmány roskedvű határozatát az alispán — bizonyosan kénytelen kellelten — kendőzgette. Hivatkozott a város zilált anyagi helyzetére, mely nem engedi meg a Kumsay-féle házesoport kisajátítását, mi pedig azonnal sűrűssé válik, a mint a Császi-féle ház-és szomszédjai újjáépítését a mostani vonalon engedélyezik. Erre nincs pénz. De hát ez sem áll meg az oknyomozó kritika előtt. Kell ott pénznek lenni a kisajátítási czélokra valami rejtékláda fiában, mert ha nem tévedünk, nem is oly régen telt ilyesmire megdöbbenő zseneroztatással. Aligha felejtette el még valaki Szolnokon Römer Róbert főispáni titkár ur hazának kisajátítását bámulatos előrelátással a majdan fél év század múlva meghosszabbítandó Szapáry-utca érdekében. No ha ezt helyben tudta hagyni a megye, akkor nem gondolhatunk mást, minthogy ő is ösmér valami titkos hulló alapot a városnál, melyből telik az ilyen távoli luxusra, mert a mi tudomásunk szerint a Römer-féle házespekuláció finaczirozásakor sem volt Szolnok nyilvános anyagi helyzete előnyösebb a mostaninál.

Már pedig azzal a Römer-féle előzékenységi passzióval nem lehet egy vonalba állítani Szolnok főterének jövőjét. Nincs irodalmilag használható szó mely eléggé jellemezni tudná azt a cinizmust, mely a jövő e városának forumát összeszűkíteni engedve, a jövő nemzedékek átkát hívja ki, azoknak a fiuknak unokáinknak átkát, kik majd százazreken lesznek kénytelenek megvenni, azt a bővítést, melyet most egy kis jó akarattal, lelkiismerettel és néhány ezer koronával létesíteni lehetne. Ott vannak elrettentő példákul Kecskemét és Kolozsvár főterei, hol iszonyu pénzen kellett a Kraxelhuber nagytaták (Lengyel szavával élve) butaságát megreperálni.

A kinek szíven fekszik a város valódi érdeke, a ki nem akar büntárs lenni ebben a gyilkosságban, az nem nyugodhat bele az ügy jelenlegi elintézésébe. Vannak még a szolnokinál is feljebb való hatóságok, azokhoz kell fordulni. Küldöttség menjen a miniszterhez, tárja fel a helyzetet és segítve lesz a bajon.

Az a kiváló aeszthetikai érzékkel megáldott főispánunk, ki lankadatlan buzgóságával és kitarító lelkesedésével művészetet tudott teremteni Szolnokon, mindenesetre erős támasza lesz ennek az akciónak. Az ő izlése, az ő rajongása a szépért, nem tűrheti a Marsyások kontárkodását, bizonyosan segédkezik megnyuzásuknál.

Igaz, hogy a város terhei nagyok és mi leszünk azok, kik ezt a gazdálkodást a legnagyobb gonddal ellenőrizni fogjuk. de az ilyen vitális érdekek kellő időben kielégítésére — melynek elhanyagolása a jövőnek mérhetlen kárt okozna. — kell pénznek lenni. Hiszen ha ilyen igényekkel szemben is a makacs rövidlátó zsugoriság álláspontjára helyezkedünk, akkor ez a gondolkodás azt kívánja, hogy adjuk el a városházát — szép pénzt kapunk érte — és a nemes szenátust telepítsük ki a csiszlikóba, ez igen jövedelmező konverzióknak kínálkoznék és lenne benne stilszerű következetesség.

Együttal felküzdénénk magunkat Rátót, Torda és egyéb hasonló elismert nagy tehetségű komunitások hírnevének di-
csősséges nivójára.

H I R E K.

Előfizetési felhívás!

Lapunk mai harmadik számmal mutatvány példányként jelenik meg, s ezen szám díjtalanul küldetik szét.

Az előfizetés április hó 1-én vessi kezdetét és így időt engedünk a nagyközönségnek arra, hogy a megjelent számokból lapunkat megbírálván, arra előfizet-e vagy sem.

Tisztelettel kérjük mindazokat, kik lapunkra előfizetni nem hajlandók, jelen számunkat visszautasítani sziveskedjenek, — vidékről kik azt pártfogásukba venni óhajtják, az előfizetési összeget a mellékelt csatolandó postautalványon hozzánk juttatni kegyeskedjenek,

Előfizetési díj:

Égész évre	8 korona
1/2 évre	4 korona
1/4 évre	2 korona
Egyes szám ára	16 fill.

Lapunkat a nagyközönség figyelmébe ajánlva vagyunk tisztelettel

Szolnok, 1902. márczius hó 30.

a «Szolnoki Lapok»
kiadóhivatala.

— **A takarékoság járványa.** mely a legutóbbi megyei közgyűlésen kitört, mint egy teljesen megbízhatatlan tudósítónk értesít, a szolnoki városházát is ellepte, szer-tetre méltó polgármesterünk Zsül. az „elegantiarum magister”, szinte megbetegedett és egész zsenialitását befogta a komunitás kátyuba jutott anyagi szekerének kihuzására, most folyton financiaiális terveket kovácsol, nagy előterjesztésre készül, titkárja naponta 26 órán át jegyzi az ideákat.

Zsül: Jegyezze, minden térnek, utcának telkét eladjuk, kvadrátméterét 5 koronájával.

Titkár: Igen is kérem . . . (alázatosan) de hát hol járunk akkor?

Zsül: (idegesen) Számár! Santos Dumontól beszerzünk néhány valódi uraságoktól levetett kormányozható léghajót. Csak írja: A Tiszát eladjuk hypophosphitnek, üvegjét 3 koronával. Van benne kalium, natrium, barium . . . vagy én magyarul tanultam: iblany, jaczany, dárdany, pikeny, mireny . . .

Titkár: (szédül) . . .

Zsül: (felloccsolja) Igy. Csak jegyezzen. Hubay mérje meg a lakosság tüdejének térfogatát, minden szolnoki lakos ozonométert visel, a levegő köbméterjét adjuk 5 fillérért . . .

Titkár: (időközben utánna mondja) Egy fillérért . . .

Zsül: (mérgesen) Öt fillérért! Maga viziló! Irja: Galambcsapdákat állítunk. Nagy most itt a galambsport, a rendőrség majd galambot fog, úgy sem fog egyebet. Vagy kiváltják a tulajdonosok egy koronáért, vagy eladjuk. Az idegeneknek csak 2 koronás belépti díjjal engedjük a belépést; eladjuk az iskolákat, vágóhidat, barátok templomát, klostromát, a református egyházat, a zsinagógát, a kis hidat, a nagy hidat, történelmi emlékeinket, a két szolnoki csatát, jövendő fejlődésünket . . .

Titkár: (a sok ideától kedvet kap, bátortalanul) Hat a fizetésünket?

Zsül: (éktelen megvetéssel nézz rá) Maga bivaly! Azt

nem adjuk. Alljon be a gulyámba, menjen a pusztára! Tudja hogy hol van.

Titkár: (teljesen megsemmisülve) Nem.

— **Hymen.** Lengyel Rezső jómódu és közkedveltségnek örvendő postatiszt eljegyezte Nimesevits Mariska kisasszonyt. Boldogságot kívánunk a kötendő firigyhez.

— **Tegye fel barátom!** Laptársunk a „Tiszavidék” legutóbbi számában bizonyára a tavaszi lég mámorító hatása alatt dévajkodni kezd, valamelyik csiszlikói gát mellé csalogat társasjátékra, nyilván gombozni akar. Csak hogy mi már, sajnos, eltapostuk gyermekezipóinket, nem tartjuk dísznek a títővirozást, vagy az orozimpán keresztül huzott arany karikát . . . de még kevésbé játékközben az összeveszést az árpacukor vagy vajás kenyér felett. Örülünk hogy kövezik a Tomory utat, örülünk, akkor is ha ez üdvös munka gyorsításában a mi vezérezikünknek csak ép annyi része van . . . mint igen tisztelt laptársunk vezérezikünk, azaz semmi. Hölmi szemétdombi kakasviadalra pedig egyáltalán nem vagyunk invitálhatók. Nem sértünk senkit, tehát tisztességes ember nem is sértegethet minket sem, ha mégis . . . hát annak megtorlására találunk majd olyan módot, melylyel nem untatjuk a közönséget. Különbén férjünk meg és tegye fel barátom . . .

— **Törvénykezés.** Az e heti büntető tárgyalások sorozata márczius hó 24-én délelőtt Ehrlich Ignác és társai jászberényi lakosok hamis tanúzási p-ével kezdődött. Mizsey Jánosnak egy nagyobb összegű váltó tartozásáról lévén szó, az aláírás valóságát tagadta. Ezen ügyből kifolyólag lett vád emelve hamis tanúzás miatt, de a kir. törvényszék a vádlottakat felmentette. A kir. ügyész az ítélet ellen felebbezést jelentett be. Ugyanily eredménnyel végződött a Kohn Herman ellen emelt magánokirat hamisítás vádja is, azon különbséggel, hogy itt az ügyész is megnyugodott az ítéletben és így az jogerősségre emelkedett. Nvakas Lajos ellen kettős házassági ügy tárgyalását elnapolta a kir. törvényszék, amennyiben a második feleség nem jelent meg és így az ügy tárgyalására új határnapot kellett kitűzni. Szabó János ellen emelt lopás vádja beigazolást nyert és így a vádlott jogerősen 7 havi börtönrre ítéltetett.

Lakatos Antal és tizenhat társának lopási ügye képezte a heti tárgyalások legérdekesebb részét. Lopás vétségével vádoltattak Lakatos Antal és 5 társa, kik üres óráikban vályogvetők, ha a szükség úgy kívánja zenészek, rendes foglalkozásuk azonban a lopás Jászberény és Heves megye vidékén űzték ezen utóbbi mesterségüket a legkőrmönfontabb rafinériával. A vásárról hazatérő iparos és kereskedők kocsijainak ponyvált vág-ták fel a saraglyánál az éj sötétjében és több ezer korona áru lopott holmit Erk községben, jómódu paraszt asszonyoknak adtak el potom árért. A tárgyalás folyamán igen sok megkárosított szegény iparos és kereskedő lett kihallgatva. Csak Jászberényből Klein Márkus, Récesy Tivadar, Antal Sándor, Papp István, Szalóky Imréné, Sipos József, Jakus József, Tóth Mátyás, Neuman Sámuel, Braun Jenő, Kiss József, Moldvay László, Nagy Demeterné, Varsányi János, Hagymássy János, Barsy Gyula, Kucza János stb. kárvallottak panaszai lettek meghallgatva. A végtárgyalási nagy teremben pedig láda számra volt felhalmozva az ellopott rengeteg mennyiségű áruknak megkerült része.

Sok érdekes mozzanata volt a tárgyalásnak. A már több ízben büntetett cigány vádlottak a legnagyobb konoksággal tagadtak a tárgyalás kezdetén, de később beismerésben voltak, mentségül hozván fel, hogy a sok szép portéka nagyon kínálkozott nekik a kocsikról. A többi vádlott ki nagy része jó módu erki polgár és polgárnókból állott szintén tagadták a terhükre rótt orgazdaság cselekményét, de a bizonyítékok egész halmaza szóllott ellenük és így a cigányokkal egyetemben mindenik vádlott vétkesnek találtván, elíteltettek. Lakatos Farkas Antal 3 évi, Ürmös István 2 évi fegyházra, Farkas György 6 havi Zámboi József 4 havi Danyi Béla 1 havi, Ozsváth Joákhimné 6 havi börtönrre, Pataky János és neje 2—2 heti, Ivanits János és neje 1—1 heti, Vastagh József 2 heti, Tóbiás Györgyné 2 heti fogházra ítéltettek. Az első rendű három vádlott lünetetésébe a kir. törvényszék a vizsgálati fogságban eltöltött 2 hónapot betudja. A kár megtérítésében a bíróság szintén a 3 első rendű vádlottat marasztalta el, de azt rajtuk behajtani ezidőszerint nem lehet. Nem érdektelen megemlitenünk azon körülményt, hogy a bíróság annyi vádlottal szemben mily alapos-

sággal és körültekintéssel hozta meg ítéletét, amennyiben úgy az összes vádlottak, mint maga a kir. ügyész megnyugodtak az ítéletben és így az jogerős.

A jövő heti végtárgyalások sorrendje a következőképen van megállapítva:

Április 1-én Korda Mihály és társa közokirat hamisítás.
 2-án Virág József család bukás.
 Horváth Bertalan rágalmozás vétsége.
 Karsu Orbán erőszakos nemi közönség.
 4-én K. Szilágyi Ferencz és 6 társa hatóság elleni erőszak.

Április 4-én Antal József és 6 társa lopás.
 Tóth Mihály súlyos testi sértés.
 Kiss Károly gondallanságból okozott súlyos testi sértés.

— **Egy új ministeri rendelet.** Dohánytörsdek papirneműeket csak külön iparigazolvány alapján árulhatnak. Erre nézve hozott a m. kir. kereskedelemügyi miniszter 69714/901. szám alatt rendeletet, mely a következőket mondja: a dohánytörsdek (dohányárusok) levélapokkal, képes levelezőlapokkal s egyáltalán oly papirneműekkel, melyek a dohányzáshoz nem szükségesek csak külön iparigazolvány alapján kereskedhetnek. Ezen rendeletet a rendőrkapitányság figyelmébe ajánljuk.

— **Színészet Szolnokon.** Szalkay Lajos, a miskolci színtársulat igazgatója tavaszi tartózkodásra ápril. hó végével városunkban érkezik. — Az előleges színi jelentés ezideig nincs birtokunkban és így bővebben nem foglalkozhatunk vele; annyit azonban ma megjegyzünk, hogy engedély csak oly társulatnak adassék, amely a szolnoki igényeket teljesen kielégíti. Holmi Balogh Árpád féle csepürágó truppra nincs szükségünk, mert ezzel a színházat látogató közönség érdeke rontatik meg, de magának a színészetnek is kárára szolgál. Van azoknak elég tágas területük Mucsán a megélhetésre.

— **Gondatlanság áldozata.** A szülői könnyelmű gondatlanság ismét egy angyalt liferált. Reisz János helybeli cipésznek felesége tegnap meszet oltott, ott sürgölődött forgolódott két éves Sándor fiacskája, de ez most koránsem részesült abban a figyelemben mint a mesz, mert hát husvétra ki kell meszelni a ház elejét, különben megszólják a szomszédok. Így azután addig figyelte, kavarta a sustorgó, füstölő meszet, míg szegény Sándorka is belekavarodott és annyira összeégett, hogy új házába költözött. Most már van husvétra hófehéren kimeszelt ház, de nincs Sándorka, kinek harmattestecskejét is darabokra transzírozta az orvosrendőri boncolás... a szomszéd asszonyok azonban nem szólják meg.

— **Zsákba finantz.** A régi időkben midőn még a dohánycsempészet rendes kenyér kereseti forrást képezett s úgy gazdag mint szegény egyaránt élvezte titokban a magyar szűz dohány kellemes illatát, a finantzban mindenki ellenséget látott, a finantzot mindenki gyűlölte épúgy mint ma a kétes existenciájú vándorok a csendőrt. Ez a régi világ nevezte azt a még ma is közszeján forgó mondást, hogy zsákba finantz. (mert egy alkalommal egy az országuton egyedül haladó finantzot három dohánycsempész zsákba varrt). Jóllehet a multban a pénzügyőri gunyát oly emberek öltötték magukra, kik már mindenhonét kikoptak, de a társadalom ezen kasztja ma már úgy értelmiség, mint társadalmi állás tekintetében befogadott hivatalnokoknak tekintetnek, kik az ily sértő támadásoknál, mint a mit hírünk fejeképen alkalmaztunk egyéniségük megsértését, megtámadását látják. Sok ember itta meg már ezen sértő kifejezés levét, sok vér folyt már ezen becsmérő nyilatkozat miatt. Ezek közé tartozik Rolga János kunszentmártoni magyar cigány czimbalmos is, a ki e hó 25-én az egyik ottani korcsmában zenész társaival jól felöntött a garatra. Vincze János és Farkas István ottani pénzügyőri vigyázók békésen haladtak a nevezettkorcsmába egy pohár borra, de alig tették be a lábukat a korcsma helyiségbe, a részeg muzikusok által zsákba finantz guny szavakkal fogadtattak. Az önértében megbántott pénzügyőrök nem hagyták a fogadtatást szó nélkül és gorombán válaszoltak támadóiknak. — Természetesen ebből szóváltás következett még pedig nem a leghízlelőbb modorban, mire a berugott czimbalmos Farkas vigyázót egy a keze ügyébe akadt porcelán gyufatartóval háromszor úgy kupán teremtette, hogy azt a vér rögtön elborította. A váratlanul megtámadott pénzügyőri vigyázó erre kardot rántott és két hatalmas csapást mért Bolga czimbalmos

fejére. Ezzel a harc véget ért. Bolgát hordágyon vitték haza, agyveleje kilocsant s ma már haldoklik. A vizsgálatot úgy a kir. járásbiróság mint a szolnoki pénzügyőri biztos megejtette.

— **Műkedvelő előadás.** A jászladányi „gazda ifjuság” kebeléből alakult, főtisztelendő Deér Gyula védnöksége alatt álló, műkedvelők a r. kath. olvasókör könyvtára javára, az ipartestület nagytermében, 1902. évi április hó 6-án (vasárnap) táncmulatsággal egybekötött színi előadást rendeznek. Színi kerül; Piros bugyelláris. Eredeti népszínmű Csopregi Ferencztől. Rendező: Kózel József. Belépti díjak: I. hely 1 kor. 60 fill. II. hely 1 kor. 20 fill. állóhely 80 fill. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak. Jegyek előre válthatók a rendezőnél.

— **Uj vendéglős.** A Scheftsik kerti vigadó ápril. 10-től új vendéglőst kap. A helyiség bérlője Gaál Imre jónevű fűszerkereskedő Verseggy Málvás vendéglőst alkalmazta a mulató helyiségbe, ki úgy a jászberényi Lohel szálloda bérlőjének, mint a Parád fürdői vendéglősnek tervére. — Már magában a Verseggy név mint vendéglős biztos garantiát nyújt arra, hogy úgy az étkező, mint a mulató közönség legjobb kiszolgálásban fog részesülni.

— **Ujjáalakított zenekar.** Rác Gyula kitűnő cigány primásunk pár hét előtt kivált a Farkas Jóska zenekarából és egy új bandát alapított. Az új zenekar tíz tagból áll és sikerült nekik vezetőül Zsiga József debreczeni híres cigányt mint szolistát megnyerni, ki a zenekart Rác Gyulával együttesen vezeti. Ha valaki még nem látott csunya embert szívhez szólóan muzsikálni, az hallgassa meg Zsiga Jóska és meggyőződést szerezhet magának arról, hogy nem kell az embernek szépnek lenni, hogy megszeressük, nem kell szépnek lenni, hogy remek szóló játékaért megcsókoljuk. A ki mulatni szeret, vagy a ki igazán szereti a szép cigány muzsikát az ne mulassa el Zsiga Jóska játékát meghallgatni.

— **A „Magyar Király” szálló** új bérlője Hirschfeld Simon ezt a kitűnő helyen fekvő és régi renoménak örvendő szállodát, mely azonban utóbbi időben hanyatlásnak indult, nagy igyekezettel törekszik arra a nivóra emelni, mely multjánál fogva ezt az előkelő vendégfogadót megilleti. Most mindenképp előtt a villamvilágítást javítja és több kisebb izzóláng helyett nagy, hatalmas izzólángokat állítat be, egyuttal mindent renováltat, kitűnő konyhát, pinczét tart és így méltán remélheti a közönség pártolását.

— **Tavaszi divatujdenságokban** valóban remek dolgokat láttunk Ország Miksa helybeli divatárkereskedésében, különösen a női kalapok páratlan csinja és eleganciája köti le a figyelmet. Hegy a férfiarukban pedig mily tárgyak kaphatók, legyen elég megjegyezni, hogy a nagyhirű Brachfeld F. cs. és kir. budapesti kamarai szállitójának bizományosa. Gyapju és selyemben pedig Szénásy. Hoffman és társa budapesti nagykereskedők előkelő üzletéből szerzi be és adja a budapesti áron.

T Á R C Z A.

A kivétel.

— Elbeszélés. —

Irta: ERDÉLYI ZOLTÁN.

Ha a véletlen nem jönne segítségére az emberiségnek, igen kevés új dolog lenne a világon s a legérdekesebb történetek hőseit az unalom ölné meg.

Két éve már, hogy aljárásbiró vagyok egy sárfészekben s ha a környéken nem fordulnának elő apróbb gyilkossági esetek, ki nem mozdulnék a hivatalnak csufolt odumból s lakosztálylá előléptetett hónapos szobából.

Az emberek gonoszsága nyújtja az én egyetlen szórakozásomat.

X. községben egy vasárnap korcsmai verekezés volt, s a dulakodás egy ember halálos sérülésével végződött. A boncolás olyan hivatalos aktus, a melynél a bírónak és az orvosnak okvetlenül jelen kell lenni.

A bíró én voltam, az orvos pedig — alig akartam hinni szememnek! — a Mókus férje, az én kopasz, de gazdag, volt vetélytársam.

Régi jó ismerősként üdvözölt, sőt mondhatom egészen meglepett az a tuláradó barátság, a mivel a nyakamba borult.

— Ez az ember — gondoltam magamban — úgy látszik elfelejtette, hogy nagyot véthejtem volna ellene valamikor.

Hivatalos, de kellemesnek éppen nem mondható foglalatossága egy időre megszüntette a nagy barátkozást, hanem az elmúlt idők földézett emlékei csakugy rajzoltak agyamban, mint a méhek napsugaras tavaszszál a rét virágain.

Eszembe jutott a filagória, Mókusnak csengőkaczagását szinte hallani véltem s roppant csodálkoztam magamon, hogy egész nyugodtan tudom nézni azt az embert, a ki egyetlen oka volt annak, hogy ez ma már mind csak emlék, semmi más.

Késő délután lett, mire dolgunkat végeztük. A doktor karon fogott s kocsijához vonszolt.

— Kedves barátom! Önnek meg kell néznie az én Mókusomat. Hiszen mióta asszony, még nem is látta. Pedig sokszor emlegettük önt!

Szabadkoztam, hogy hivatalos teendőim visszaszólitanak otthonomba.

— Ejh! éjjel csak nem dolgozik! S kocsimon a mi falunkból is hamarabb megteszi az utat, mint innen. Semmi kifogás! Ön velem jön. Majd meglátja, hogy fog örülni Mókus!

Láttam, hogy nem szabadulhatok s elfogadtam a meghívást. Zavaros gondolatok kergetőztek fejemben s kissé komikusnak találtam a helyzetet. Egy kopasz férj, a ki a felesége fiatal imádóját erőnek erejével magával viszi a fészkébe. Vagy nagyon elbizakodott ez az ur, vagy engem tart nagyon ártatlannak. Az ördögbe is! nem jó tüzzel játszani! ha mindjárt csak a parázs maradt is meg a hamu alatt!

Az én doktorom pedig az egész idő alatt ki nem fogyott a Mókus dicséretéből. Hogy milyen aranyos gazdasszony lett belőle, milyen édes jókedvű még most is! Csókolni való kis menyecske! (Fagygyúzzák meg ezt az én jó barátomat, hogy ajánlgatja a feleségét!)

Mikor megérkeztünk a szép földszintes ház elé, a köpezős kis doktor, mint egy guimilapda pattant le a kocsirol s szaladt előre a színes üveges folyosóra, folyton kiabálva:

— Mókus! Mókus! Gyere csak! Kit hoztam neked!

(Már meg engem ajánl a feleségének!)

A Mókus kiugrott a kalitkájából. Szeliden tűrte, hogy a férje összemaszatolja a poros bájuszával s mikor engemet észrevett, mosolyogva nyújtotta apró babakezét.

— Isten hozta minálunk!

Önkénytelen tisztelettel csókoltam meg a felém nyújtott kezét. Ebben a kaczagó szemű, mosolygós kis asszonykában, a kinek az az egyszerű batiszt ruha jobban állott, mint egy hercegnőn az udvari decolletage. — határozottan volt valami tiszteletet parancsoló. Egy napsugaras arcú, szőke Madonná volt, a kinek csak a kis Jézuska hiányzott a karjából.

Ugy éreztem, hogy ez nem az a Mókus, a kiről azt hittem, hogy rútul megsalt engem, szinte bocsánatot kértem magamtól mindazért, a mit ellene valaha gondolatban vétettem.

A tágas uri lakás remekül volt butorozva s minden kis darabka a jólétről, de egyszersmind a józólésről s tisztaságról tett tanúságot. A merre ez az asszonyka ment, verőfény lopózott be utána s illatos lett a levegő, a mely szinte elbódította az embert.

Én legalább határozottan valami mámorfélét éreztem s fogalmam nincs, hogy mit is csinálhattunk a vacsoráig.

Hiába! a legideálisabb rajongó is megéhezik s mikor valaki a töpörtös turos csuszát dícséri, nem veheti észre, hogy a szomszédnőjének, a ki vele együtt jóízűen falatozik, — szárnyai vannak s egy csöppet sem fél tőle, hogy elrepül.

Az evés én rám mindig kiábrándítólag hat s összes nagy szerelmeimből az étlap gyógyított ki.

Vacsora alatt nyugodtan gondolkodtam. S mikor összehasonlítást tettem újra, a mostani és a régi Mókus között, mintha a régit vigabbnak találtam volna s ennek a mostaninak a mosolygásába valami bánatos vonást véltem észrevenni, mint mikor a verőfénybe a futó felhő belop egy parányi árnyat.

Aztán az én kedves doktoromat néztem meg. S csodálatos! minél több pohárral fogyasztottunk az én házigazdám pompás borából, annál erősebbé kezdett válni a meggyőződés, hogy ez az édes asszonyka nem szeretheti a férjét.

Ha velem szemben tükör lógott volna a falon, okvetlenül megnéztem volna benne a saját arcomat, de így is tudtam, hogy a külső óriási előnyt biztosít számomra a doktor fölött.

A csemegénél aztán újra elővett a filozofálási viszketegem. De hát miért ment akkor doktorhoz Mókus, ha nem szereti!?! Erre szerettem volna megtalálni a feleletet, de mielőtt valami bolondot kiűthettem volna, fölszedték az asztalt s mi egy havannát elszívni, a kis szalonba mentünk át.

Mókus velünk tartott. Bájós kaczársággal tartotta az égő gyufát s kaczagott, mikor én ügyetlenkedve, az első szálát eloltottam.

Ebben a pillanatban csöngetés hangzott s az orvost kiszólitották. Pár perc múlva visszajött.

— Bocsásson meg kedves bíró ur! Egy nehéz betegemhez kell sietnem. Mókuskám, addig mulattasd a mi kedves vendégünket!

S azzal magunkra hagyott.

Jó vacsora után, miközben sűrűn koczingatott az ember, egy havanna illatos fűsűjét eregetve, bizalmas közeliében egy szép asszonynak, a kiről azt hisszük, hogy nem szereti az urát s a kivel egy csalódás mögött a mult szép emlékei kötnek egybe . . . egy igazságos bírónak is kritikus helyzet.

Egyszerre azt képzeltem, hogy megint a régi Mókus ül mellettem, s a kerti filagóriában vagyunk, a hova csak lépve hatol be a vadszülő lugasán keresztül a napsugaras és a méhek zümmögő döngicselése . . . nem s nem voltam többé a magam ura.

Kezem odacsuszott lassan a karsu derékra s én remegve az izgalomtól, suttogva szóltam:

— Mókus!

Az asszony nem ugrott föl ijedten, nem kiáltott rám, csak a szemében, a melyet mereven függesztett egy pontra, jelent meg egy fényes könnyecse. Aztán kezeibe rejtve arcát zokogni kezdett csöndes keservesen!

Ijedten huztam vissza karomat, ez a sirás egyszerre kijózanított. Éreztem, hogy alávalóságra vetemedtem s durván megsértettem egy védtelen nőt. Iparkodtam jóvá tenni hibámat.

— Asszonyom! Vessen meg, kergessen el magától, mint egy ebet, csak ne sirjon! Könyörgő m. csillapodjék! Részeg voltam, a bor, s az emlékek mámorossá tettek s egy régi történet elvette az eszemet!

Megtörölte a szemét s nyugodt hangon, a mely a bánatnak és keserűségnek csadálatos vegyülete volt, szólni kezdett.

— Foglaljon helyet uram! Önnek még tartozom egy magyarázattal. Mikor a filagóriában megkérte kezemet, nem adtam önnek határozott választ, de talán sejtette, hogyha csupán szívemre hallgatok, nem fog kosarat kapni tőlem. Nem tagadom, ha csupán érzelmi szempontból bíráltam volna el ketőjük ajánlatát, a mérieg az ön javára billent volna le. Nem vagyok szenvedélyes természetű s tán ennek köszönhetem, hogy anyám kérésére, — nem tanácsára, könyörgésére uram! — a gazdagabb kérőt választottam. S ha abban, hogy egy leány feláldozza a fiatalságát, vonalmát, talál ön valami elitelni valót, ám vessen meg és gondoljon felőlem akármit a világ, nem törődöm vele. De nem szabad ezt a megvetést olyan formában tudtul adni, ahogy azt ön tenni akarta. Mert jegyezze meg uram, hogy abban a pillanatban, mikor én férjemnek szavamat adtam, leszámoltam mindennel és mindenkivel s nem volt egy perc sem, a melyért hűtelenséggel vádolhatna férjem. De önök úgy gondolkoznak, hogy egy nő a kit nem szenvedélyes szerelem köt férjéhez, a legelső alkalommal karjába dől a legelső férfinak, aki épen utjába akad. Hogy miként gondolkoznak rólunk, az elvégre az önök dolga, de én biztosítom önt, hogy nem panaszkodtam még senkinek sem boldogtalanságom miatt s teljesen meg vagyok elégedve az én édes, jó kis urammal.

Oh ez az én igazi Mókusom volt, aki villámló szemekkel ilyen alapos kis fej mozdításban részesített s mikor búcsút vettem az én kedves doktorkámtól, mintha fiatalabbnak, kevésbé kopasznak láttam volna s igen hálával szoritottam meg becsületes, husos kezét.

Mert filozofiámat tökéletesen megváltoztatta s most már így gondolkozom: „az asszonyok mind egyformák ugyan, de vannak köztük kivételek is!”

És úgy igaz, mint mondom, képes lennénk ököltre menni azzal a pesszimistával, a ki az én axiomámat ezzel próbálná megtoldani.

„A kivétel csak erősíti a szabályt!”

Szénási-féle áruk budapesti árai szerint számíttatnak.

Értesítés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség b. tudomására juttatni hogy külföldi utamról visszatérve bevásároltam a legújabb divat szerinti

Női- és gyermek kalapokat.

Bevásárlásomnál főtörekvésem oda irányult, hogy a legújabb francia modelleket szerezzem meg és ezeket a legdúsabb választékban a legjutányosabb ár mellett tartom raktáron.

Gyászkalapokban a legdúsabb választék. Vidéki megrendelések a legsürgősebben és a legpontosabban szállíttatnak.

Üzletem jelen raktárának megtekintésére kérve a nagyérdemű közönséget s becses pártfogásukat kérve vagyok

Szolnok, 1902.

mély tisztelettel

Ország Miksa,
divatkereskedő.

Nagy raktár Szénási Gyula divat- és selyemáru raktárából.

Nagy raktár Brachleid s. udvari szállító fehérnemű és női divat cikkekben.

Divatos női kabátok

és gallérok,

a legjobb czipők és kalapok,

női s férfi fehérneműek,

nyakkendők, keztyük, csinos

bluzok, leány- és fiu-öltönyök

rendkívüli nagy választékban

kaphatók úgy napernyők,

fűzők, harisnyák, pamutok

és kézimunkák

Kenéz Lajosnál

ezelőtt Özv. Klein Augustza, Szolnokon.

Spitzer Lajos

férfi- és női divat-áruháza

Szolnokon.

Tavaszi idényre

férfi- és gyermek kalapok, legjobb minőségű czipők, harisnyák, sapkák, ruhácskák, fehérneműek, divatos nyakkendők, napernyők, blouzok és minden e szakmába vágó cikket

Legnagyobb

választékban

szereztem be és minden igyekezetem oda irányul, hogy úgy a helybeli, mint a vidéki vevőközönséget jó árukkal és olcsó szolid árakkal kielégíthessem.

2—10

Braun Vilmos

kárpitos

Szolnok, Felső malom-ut 4. szám.

Készítek diványokat 12 frttól feljebb

Garniturákat . . . . 50 " "

Matt teljes hálószoba 110 " "

Ebédülő berendezés . . 80 " "

Fabutorok rajz után a legjutányosabb árban hozatnak meg.

Mindenféle kárpitos és diszitó munkák. valamint. tapétázások a legjutányosabb árban számíttatnak.

Tisztelettel

Braun Vilmos

vármegyei és közközházi kárpitos.

1—52

2207/1902. tkv.

Árverési hirdetés kivonat.

A szolnoki kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Hagyák István és neje Balázs Anna végrehajtható, Csollák Mihály és neje Kolláth Anna végrehajtható szervenél elleni 900 kor. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtható ügyében a szolnoki kir. törvényszék (a szolnoki kir. járásbíró) területén levő, Szolnok városában fekvő szolnoki 3693. számú tjkben A + 1 s a. a foglalt Csollák Mihály és neje Kolláth Anna tulajdonát képező 4828. hrsz. ház és beltelekből álló ingatlanságra az árverést 848 koronában ezzel megállapított kikiáltási áron elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan **1902. évi június hó 20. napján délelőtti 9 órakor** Szolnokon a kir. törvényszék árverési helyiségében megállapítandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 84 kor. 80 fillért készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Szolnokon, kir. tszék mint tkvi hatóságnál 1902. évi március hó 12. napján.

Kléger, kir. törvényszéki bíró.

Tessék próbát
tenni.

Komáromi József

czipő-, kalap-, férfi- és női divatruháza

Szolnokon. (Baross-utca.)

OLCSÓN

eladok kedvező vétel folytán

CZIPÓT,

kalapot, fehérneműket és

nyakkendőt, 75 krajczár leg-

finomabb bőrkecstyű, 10 kraj-

czár szőnyeg papucs. — 2 frt

75 krért adok egy pár férfi

vagy női czipót, nem gyári

munka! — Vidéki megren-

delés pontosan eszközöltetik.

Tisztelettel

Komáromi József,

Baross-utca 2.

KOMÁROMI JÓZSEF

KOMÁROMI JÓZSEF

2—3

Tessék próbát
tenni.

Kintzler Testvérek

mű-órás és ékszerészek

Üzlet: Gorove-utca.

SZOLNOKON.

Saját ház.

Ajánlja raktárukat

INGA, FALI, ÉBRESZTŐ ÓRÁK

svájci remontoir, horgony és henger, arany, ezüst, nickel,

férfi és női zseb-órákból.

Javítások és ujonnan elkészítések egy évi jóállás mellett eszközöltetnek.

Arany ékszerek a magy. kir. fémjelző hivatal bélyegével vannak ellátva, u. m.

KARPERECZEK, BROCHOK.

MEDAL, ÉRMEK, GARNITUROK, FÜLBEVALÓK.

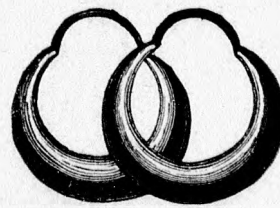
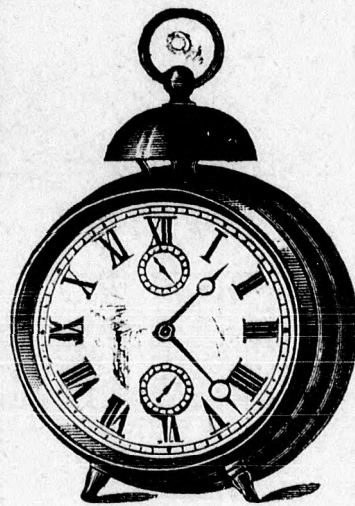
Köves-, karika-, brillant- és gyémánt-gyűrűk.

INGGOMBÓK és ARANYLÁNCZOK

gyári áron.

Látszerészeti cikkek minden kivitelben.

13 próbás ezüst tárgyak, asztalszerek, girandok, asztalékek nemcsak legdivatosabb, de legjutányosabb áron nagy választékban találhatók.

Vidéki megrendelések
pontosan és azonnal
teljesítetnek.

Vésési munkák hely-
ben készülnek.